

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. П., 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Николинка Н. Попова Въззивно гражданско дело № 20235200500159 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба подадена от адв. И. Г. от ПЗАК, като процесуален представител на ответниците в първоинстанционното производство В. Т. Б. и Л. Г. А. – двамата с адрес : гр. П., ул. „К. Б. I“ № 35 против Решение № 30 / 12.01.2023 г. по гр.д. № 2759/2022 г. на Районен съд – П., с което по предявения от Професионална гимназия по строителство и архитектура – гр.П., представлявана от директора П.И. срещу В. Т. Б. с ЕГН ***** от град П., ул.“К.В.“№56, вх.Б, ет.2, ап.7 и Л. Г. А. с ЕГН ***** от град П., ул.“К. Б. I“№35 положителен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК е приел за установено, че Държавата е собственик на следния недвижим имот : поземлен имот с идентификатор 55155.506.1207 по КККР на град П., одобрени със Заповед №РД-18-97/28.10.2008г.на изпълнителния директор на АГКК с площ от 670 кв.м., с трайно предназначение на територията-урбанизирана и начин на трайно ползване – друг вид застрояване,при съседи на имота:№55155.506.1109, №55155.506.1072 и 55155.506.1073, както и са присъдени сторените по делото разноски.

Във въззивната си жалба чрез своят процесуален представител жалбоподателите поддържат, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Изцяло се поддържат подробно изложените доводи и възражения в подадения писмен отговор и писмена защита срещу предявената искова молба, като се добавят и следните доводи. Поддържа се, че по настоящото дело не е доказано по никакъв начин, че процесния имот е бил актуван като публична държавна собственост. Този имот не фигурирал в нито един от актовете за публична държавна собственост. Поддържа се, че при издаването на първоначалния акт № 2692/28.01.1966 г., с който се твърди, че имотът е бил одържавен от Г.С.Н., все още не е съществувало законово различие между публична и частна държавна собственост. Поддържа се, че при съставянето на следващите актове за публична държавна собственост, този имот/ вероятно да се чете акт- техническа грешка / не бил включван сред

правопораждащите актове, на които се позовава държавната претенция за собственост – нито в акт № 3079 / 21.03.2000 г. , нито в актуалния акт № 6150 за публична държавна собственост на МРРБ от 09.10.2012 г. , в който даже държавният имот бил описан като граничещ на процесния имот и който никъде не бил описан като публична държавна собственост. Твърди се неоснователност на претенцията само поради това, че през далечната 1966 г. процесният имот е бил одържавен и е предоставен за ползване на Сградостроителния техникум и предвид текста на чл. 302 ал.1 от Закона за публичното и училищно образование , влязъл в сила на 01.08.2016 г. или повече от 10 години след възстановяване на процесния имот по реда на чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ и 4 години след разпоредителната сделка в полза на ответниците. Твърди се , че цитирания по-горе текст не е достатъчен да придаде публичен характер на процесния имот. Такава разпоредба не е в състояние да санира , особено със задна дата обстоятелството, че държавата не е издала нарочен акт за публична държавна собственост по отношение на процесния имот, нито го е включила в актовете за публична държавна собственост върху двора на ПГСА гр. П.. Това правело изводите на ПзРС изцяло необосновани. На второ място се поддържа , че по никакъв начин не било установено процесния имот да се явява необходим за дейността на ПГСА гр. П.. Напълно необоснован бил извода на съда, че по отношение на този имот мероприятиято било реализирано, поради което и той е останал държавна собственост. Този извод не съответствал нито на експертното заключение прието в производството по чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ, нито на събраните в настоящото производство гласни доказателства. Поддържа се , че само и единствено обстоятелството , че този имот не е попълнен в кадастралната основа и все още попада в общия имот с този на ПГСА не е достатъчно , за да се приеме , че този имот е публична държавна собственост, нито , че се явява необходим за дейността на училището. Съдът неправилно кредитирал само показанията на св. Мадин, които влизали в противоречие с приетата СТЕ по гр.д. № 724/ 2004 г. на РС – П. , в производството по чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ, като се излагат подробни съображения в тази посока. Освен това се поддържа , че извършеният от районния съд косвен съдебен контрол по отношение на административния акт по чл. 18 ж, ал.1 ЗСПЗЗ и съдебното решение постановено в производството по чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ не намирал подкрепа в задължителната съдебна практика дадена в ТР № 5 / 14.01.2013 г. Поддържа се, че не било налице условието за извършване на такъв съдебен контрол, понеже държавата в лицето на ОСГ била обвързана със съдебното решение по чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ. На последно място се поддържа, необоснованост на изводите на съда по възражението за изтекла придобивна давност в полза на праводателя на ответниците, респективно и на самите ответници. Позовава се на действието на Решение № 3 / 24.02.2022 г. на КС по к.д. № 16/ 2021 г. и обявената с него за противоконституционна разпоредба на параграф 2 от ЗР на ЗИД на ЗС. Поддържа се , че процесния имот не е бил публична държавна собственост и поради това е могъл да се придобие чрез полезна придобивна давност.

Искането е решението да бъде отменено, ведно с присъждане на съдебно- деловодни разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Професионална гимназия по строителство и архитектура гр. П. , чрез адв. Ч. като процесуален представител оспорва жалбата. Намира за неоснователни възраженията за необоснованост на акта и допуснати нарушения при анализа на доказателствата. Намира решението на районния съд за правилно и мотивирано, постановено след цялостен анализ на събраните доказателства. Искането е да бъде оставено в сила обжалваното решение. Претендират се разноски.

В съдебно заседание- страните чрез своите пълномощници / лично и чрез подадена писмена молба от адв. Ч. /, поддържат възраженията изложени във въззивната жалба и в отговора. Жалбоподателите чрез адв. Г. представят списък по чл. 80 ГПК за сторени разноски.

Окръжен съд – П. като разгледа жалбата в рамките на наведените основания и взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в предвидения от закона срок срещу подлежащ на обжалване акт от страна, останала недоволна от съдебния акт, но разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявеният иск е допустим. За ищеца съществува правен интерес да установи правото си на собственост върху спорния имот, тъй като заявените от ответниците права като титуляри на правото на собственост върху този имот изключват претендираните от ищеца. Това смущава и накърнява абсолютното право на собственост на ищеца и обосновава правния му интерес от установяването му. Правният интерес за ищеца е като процесуален субституент на Държавата под формата на процесуална суброгация-чл.14 ал.3 от ЗДС, като субект на който е предоставено управлението на публичен държавен имот.

По същество. Производството пред районния съд е образувано по иск с правно основание чл. 124 ГПК за установяване правото на собственост на Държавата по отношение на ответниците - върху ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 55155.506.1207 по КККР на град П., одобрени със Заповед №РД-18-97/28.10.2008г.на изпълнителния директор на АГКК с площ от 670 кв.м., с трайно предназначение на територията-урбанизирана и начин на трайно ползване – друг вид застрояване,при съседи на имота:№55155.506.1109, №55155.506.1072 и 55155.506.1073.

Не е спорно, а същото се установява от представените по делото писмени доказателства, че съгласно Акт за държавна собственост № 1650 от 02.06.1963 г. е обявен и зает като държавен, недвижим имот, находящ се в гр.П., местност“Ачера“, бивша собственост на Градски народен съвет-П., като имотът включва 8бр. едноетажни жилищни сгради с квадратури от 30 до 160 кв.м., построени през 1961г. в кв.137 и имота е предоставен на Сградостроителното училище. Към този АДС на 03.12.1964 г. са съставени под същия номер още четири АДС, с които се заемат като държавни недвижими имоти: 1.Дворно място бивша собственост на М.А.Н. /Плашимечкова/, находящо се в гр.П., ул.“К.Ч.“ /м.“Атчеира“/, като одържавяването е извършено на основание Разпореждане №1822 от 04.11.1957, одържавен от 01.01.1958г. съставляващо част от имот пл. №112 състоящ се 6396 кв.м. на ул.“К. Ч.“, 2. Четири дворни места бивша собственост на С.Х.Т., одържавени на основание разпореждане №1328 от 04.11. 1957г. и считано от 01.01.1964г., находящи се на ул.“К. Ч.“ местност “Атчеира“, съответно съставляващи имоти пл.№№ 118,115, 135 и 134, 3. Дворно място в местността“Атчеира“,гр. П. бивша собственост на А. и З.П. ,като актът е съставен на 03.12.1964г., основанието за одържавяване е Разпореждане на МС №1328 от 04.11.1957г., като отчужденият имот е част от имот пл.№121 в кв.137, 4. Четири дворни места бивша собственост на наследници Стефан Коцев Иванчев, отчуждени по същото разпореждане на МС, представляващи съответно имот пл. № 120, 132, част от 116 и 116а. За всеки един от тези недвижими имоти отчуждени като дворни места е отбелязано, че са предадени за ползване за строителна площадка на Сградостроителното училище.

По делото е представен акт за държавна собственост №2692 от 28.01.1966 г. съставен от Д.И. Обретенков-инспектор при отдел „Жилищно стопанство и държавни имоти“ на Градски народен съветП., според който е обявен и е зает за държавен, недвижим имот с бивш собственик Г.С.Н. , като имотът се намира в гр.П., ул.“К.“ и представлява незастроено дворно място част с площ от 810 кв.м. от имот пл. № 119 в кв. 136 по плана на гр. П.. Отбелязано е че, имотът е отчужден на основание заповед №1298/1959г. на МКСБ и е изплатено обезщетение на бившия собственик с пл.№ 18701/31.12.1965 г. Имотът се счита за държавен считано от 01.01.1966 г. и е предаден за строителна площадка на Сградостроителния техникум.

Като писмено доказателство от ищцовата страна е представен акт за имот публична държавна собственост с №3079/ 21.03.2000 г. издаден от Областен управител на област П. , с правно основание в чл.2 ал.2 от ЗДС, като имотът е описан като Техникум по строителство, с дворно място от 25132кв.м., със сгради описани в приложение №1 неразделна част и е отразено, че предходния съставен АДС за имота е само този под №1650 от 03.12.1964 г. Описанието на този имот е следното : Парцел III в кв.135 по плана на гр.П..Границите на имота са описани по следния начин: север -ул.К.Старев; юг-ул. К.Ч.; изток-Стоян Василев; и запад-парцел V-спортен комплекс и църква. Отражено е, че този имот е предоставен на МОН със заповед №РД-1421 от 21.04.1998 г. В същия акт са описани още застроени в парцела 11 вида сгради, описани с площ, етажност и година на построяването, а именно училищна сграда; физкултурен салон; помпена станция;административна сграда; столова с кухня; склад за нафта, общежитие; сладкарница; учебни работилници; складове и складове и гаражи.

Съставен е и още един акт за публична държавна собственост №6150 от Областен управител на П. на дата 09.10.2012г., с правно основание чл.68 от ЗДС; чл.2 ал.2 от ЗДС; чл.71 ал.1 от ЗДС и чл.104 ал.1 от ПЗДС, като имотът е описан с идентификатор 55155.506.1072 по КKKP на гр.П., с площ от 25 678кв.м. с трайно предназначение на територията-урбанизирана; начин на трайно ползване за обект Комплекс за образование, като сградите,които попадат върху имота са-1.сграда с идентификатор 55155.506.1072.1 на 695кв.м., на 4етажа-сграда за образование и 2.Сграда 55155.506.1072.2 застроена на 198 кв.м., на 2етажа -също сграда за образование.Посочени са и границите на имота; записани са още 13 сгради намиращи се на територията на процесния ПИ, а като един от съседите на имота е посочен именно процесния имот с идентификатор 55155.506.1207.

Видно от приложена скица № 4873 от 30.07.2012 г. имотът с идентификатор 55155.506.1072 и записан като обект Комплекс образование и е с площ по скицата от 25 678 км.м. Училищният комплекс „Сградостроително училище“ е разположен на три улици-ул.“К.Ч., ул. № 1037, ; ул.№1109, като единствено от западна страна граничи с други ПИ.

Безспорно по делото се установява, че с решение на Кмета на Община П. №257 от 09.04.1998г. е постановен отказ по повод постъпила молба по §2 от ПЗР на ЗОСОИ, вх. №44-Г48 от 27.01.1998г. на наследници на Г.С.Н., а именно Н.Н.Н. и Н.Г.С., с която е поискано отменяне на отчуждаването на имот пл.№119 в кв.136 по плана на града, извършено по оценителен протокол от 01.11.1969г на Комисията по §85 от ППЗПИНМ . Прието е че, съгласно преписката процесният имот с пл.№119 в кв.136 е отчужден за построяване на строително училище и мероприятиято е реализирано, като имотът се намира в двора на училището,поради което не са налице условията на чл.1 от ЗВСОНИ по ЗТСУ и други закони.

Този отказ за отмяна на отчуждаването е бил обжалван по съдебен ред пред Окръжен съд П., който с определение от 11.01.1999г. постановено по адм.д. №931/1998г. е прекратил производството по делото поради просрочване на жалбата подадена от Н.С. срещу процесното решение на Кмета на Общината. Със свое окончателно определение №2720 от 26.05.1999г. по адм.д.№1458/1999г. , ВАС е оставил в сила определението на Пазарджишки окръжен съд, тоест с този окончателен съдебен акт от 26.05.1999г. е приключила с отказ процедурата по отмяна на отчуждаването на процесния имот по реда на чл.1 от ЗВСОНИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС.

Не е спорно същото така , че по предявен иск с правно основание чл.11 ал.2 от ЗСПЗЗ от ищцата Н.Г.С.а против ОСЗГ, с решение №276 от 13.01.2005г. на Пазарджишки районен съд по гр.д. №724/2004г. по описа на същи съд, е прието за установено по отношение на ОСЗГ-П., че Н.Г.С.а като наследник на Г.С.Н. има право да й бъде възстановена собствеността върху следния земеделски имот-зеленчукова градина от 1 дка , находяща се в местността“ Атчаира“ в землището на гр.П., намиращ се в момента в

регулацията на гр.П. и представлява част от имот пл.№119 в кв.136 ,целия с площ от 1000 кв.м.

Със свое решение №5Д042 от 24.03.2005г. ОСЗГ-П. въз основа на постановеното съдебно решение по чл.11 ал.2 от ЗСПЗЗ възстановява правото на собственост на наследниците на Г.С.Н. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на основание чл. 18 ж. ал.1 ЗСПЗЗ върху нива от 1 дка, четвърта категория, находяща се в землището на гр.П., м.“Арчаир“, като в решението е допълнено, че понастоящем имотът попада в регулацията на гр.П. и представлява част от имот пл.№119 в кв.136. Друга по-точна индивидуализация / с посочване на граници и съседи предвид факта, че имотът признат за възстановяване е представлявал част от друг имот / не фигурират както в посоченото по-горе съдебно решение, така и в издаденото решение на ОСЗ. Липсва и придружаваща решението скица.

Въз основа на решението за реституция по ЗСПЗЗ със заповед №19 от 08.02.2007г. на кмета на общината на основание §4 ал.1 т.2 от ПЗР на ЗКИР е одобрено попълване на кадастралната основа с новозаснет имот с пл.№ 7638 в кв.135 по плана на гр.П. по кафяви линии и надписи на приложената скица към протокола.

Със заповед №140 от 20.04.2007 г. Областен управител на П. е разпоредил да се отпише от актовете книги на недвижимите имоти -частна държавна собственост имот, новозаснетия имот №7638, участващ в УПИ III-сградостроителен техникум. В мотивите на Областния управител липсват данни на какво основание имотът е бил записан като частна държавна собственост/ с посочване на акт за отчуждаването/.

Съгласно удостоверение №736 от 23.03. 2007г. издадено от Община П., новозаснетия ПИ 7638 с площ от 665кв.м. не попада в терен предвиден за изграждане на обектпублична държавна или публична общинска собственост, като съседи на имота за записани ПИ-10234, и от двете страни УПИ III-сградостроителен техникум. Истинността на удостоверението е оспорена от ищеца и е открито производство по оспорване по чл.193 ал.1 от ГПК, в което производство след съвкупен анализ на събраните по делото доказателства настоящият въззивен състав намира , че е оборена доказателствената му сила.

По делото е представен констативен нотариален акт №197 том II рег.№3327,д. №376 от 23.05.2007г. за собственост по документи, на процесния имот, издаден в полза на Н.Г.Я., с който е призната за собственик на ПИ №7638 в кв.135 с площ от 665кв.м., като е записано, че понастоящем имота попада в УПИ III-Сградостроителен техникум, при съседи -ПИ 10234, от две страни УПИ-III-сградостроителен техникум и ул.“Г.П..

Видно от представеното по делото удостоверение за наследници изх. № 001282/ 04.04. 2005 г. Н.Г.Я. е единствен законен наследник на Г.С.Н. , б.ж. на гр. П. , починал на 08.03.1997 г.

С нотариален акт за покупко-продажба №145, том II рег. №4463, д. №288/2012г., Н.Г.Я. е продала на ответника по предявения иск В. Т. Б./ по време на брака му с втората ответница Л. Г. А. / недвижим имот с идентификатор 55155.506.1207 по КKKP на гр.П. от 2007г. и съгласно скица №7896 от 28.10.2008г., с административен адрес, гр.П., ул.“Г.П.“, с площ по скица от 670 кв.м., с трайно предназначение-урбанизирана територия и начин на трайно ползване-друг вид застрояване, при съседи ПИ с идентификатор-55155.506.1109; 55155.506.1072 ; №55155.506.1073.

Представено е по делото предложение, изготвено от инж.Б. от 01.03.2013 г. за обособяване на нов урегулиран поземлен имот №55155.506.1207 по КKKP на гр.П., според което източната граница на имота се измества на запад, за да се осигури достъп /сервитут/до сградата /на изток/ и от страната на имота, като имота почти плътно е разположен в северозападна посока до сградата до която опира в задната част. Производството по изменение и одобряване на ПУП-ПРЗ за ПИ 55155.506.1207, участващ в УПИ III- За

строителен техникум в кв.135 по повод така направеното предложение, е прекратено от Общинския експертен съвет по устройство на територия при Община П. с решение от 28.01.2021 г. по протокол №1 поради неизяснена собственост на имота /процедура по актуване с АПДС от МРРБ на вече деактуваната част на имот 7638 от 665кв.м. идентичен с имот пл.№119 в кв.136 и преразглеждане на заповедта за деактуване/.

Съгласно заповед на МОН №РД-09-332 от 07.0.2003г. е обнародван списък на държавните и общински професионални училища, професионални гимназии-институции в системата на професионалното образование и обучение, като под №189 е записано Държавен техникум по строителство-П. на ул.“К. Ч.“№33- професонална гимназия по строителство и архитектура.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза, заключението по която съдът кредитира изцяло, като компетентно изготвено и обективно и надлежно обосновано. Според експерта инж. Б., процесният имот е с идентификатор 55155.506.1207 по КKKP на гр.П. с площ от 670 кв.м., с начин на трайно ползване-за друг вид застрояване. В кадастъра имотът е записан като собственост на В. Т. Б. на основание н.а. №51 от 06.11.2012г., като имотът е реституиран по реда на ЗСПЗЗ с решение на ОСЗГ-гр.П. №5Д042 от 24.03.2005г. на основание съдебно решение по гр.д.№724/2004г. на РС-П., с площ е от 1 дка, в м.“Атчаир“, в регулацията на гр.П. на н-ци на Г.С.Н.. Номерът на реституирания имот е пл.№119 в кв.136 по обезсиления план на града от 1959 г., където е отчужден за държавна собственост и за строителна площадка на Сградостроителния техникум с АДС №2692 от 28.01.1966 г. Вещото лице посочва, че към момента на възстановяване на собствеността, реституираният имот е бил част от терена на Строителния техникум, а понастоящем-ПГСА -УПИ- III Строителен техникум в кв.135, като след реституцията имотът е попълнен в кадастралния план на града със заповед №19/2007г. на кмета на Общината като имот пл.№7638. Посочено е, че към момента ПИ с идентификатор 55155.506.1207 по КKKP на гр.П. не е урегулиран, защото за него не е отреден парцел и че същият попада в парцела, отреден за Сградостроителен техникум-УПИ III-сградостроителен техникум в кв.135 по регулационния план на гр.П.. Заклучава още, че процесният имот е включен в площта, предоставена и необходима по смисъла на чл.24 ал.2 от ЗСПЗЗ за осъществяване дейността на Професионалната гимназия, като същият към момента на реституцията и към настоящия момент е част от отредения за целта парцел IIIСградостроителен техникум в кв.135 по регулационния план на гр.П. и че за същата цел е отчужден и актуван като държавна собственост през 1966 г.

Вещото лице посочва, че според данните АПДС/акт за публична държавна собственост/ №6150 от 09.10.2012г./ държавата е собственик на имот с идентификатор №55155.506.1072 по КKKP на гр.П. с площ от 25678кв.м., с административен адрес ул.“К.Ч.“ №33, с начин на трайно ползване -комплекс за образование, представляващ професионална гимназия по строителство и архитектура, застроен със сгради за образователния процес; за спорт; общежитие за учениците, живеещи извън гр.П.; гаражи и други спомагателни сгради, като по действащия регулационен план на града за ПГСА е отреден парцел III-Сградостроителен техникум в кв.135. Към заключението си ВЛ е изготвило скица, но която са очертани границите на парцел III-Строителен техникум в кв.135, като процесният имот изцяло попада в границите на този парцел. От северозапад граничи с улица с о.т.121 и е външната граница на парцел III с улицата, очертана с поставена на място ограда, на изток граничи непосредствено със сграда на училището, а на запад заема част от друга масивна сграда. Откъм североизток имотът граничи с имот пл.№1073, за който е отреден парцел III10234 и е застроен с жилищна и стопанска сгради.

В съдебно заседание експертът инж.Б. допълва, че не е имала задача за прави оглед на място и да установява дали този терен е необходим, но приема, че е необходим тъй като е включен в границите на парцела,отреден за това мероприятие и че е работила изцяло по

документи и планове. Заклучава, че на практика имотът го има в кадастъра, отразен е като самостоятелен имот, но регулационният план не му е отредил парцел, а го е оставил в парцела, отреден за Сградостроителния техникум.

По делото страните са направили искания за събиране на гласни доказателства, които са допуснати и събрани по съответния ред. Разпитания по делото свидетел А.П.М., който е на 77 г., без родство със страните и бивш преподавател по практика в процесната гимназия установява, че преди 1971 г. сградата на техникума е била триетажна, след което е бил построен четвъртия етаж. Построени били и други сгради-столова на два етажа, общежитие, работилници по учебна практика, помощни гаражи, инструментална и други съоръжения. След предявяване на скицата на вещото лице на имота по кадастъра, допълва, че към 1971 г. в северната част на имота и по целия двор на училището е имало ограда, която в основата си била бетонова, а отгоре с мрежа. За оградата в северната част на училището знае, че е минавала над отбелязания на скицата имот пл.№1207, като последният имот бил част от двора на училището. Пояснява, че лично той с учениците е чистил двора от храсталациите, за да се работи, правили са канализация с учебна цел с показване как се прави наклона. Разкопаването е било както в процесния имот така и съседния до него. Свидетелят посочва, че сграда №9 от скицата на вещото лице, граничеща с процесния имот и частично навлизаща в него откъм северозапад, е инструментална и е ползвана за да се получават от нея инструменти. Допълва, че в процесното място -имот пл.№1207 е правена с учениците тухлена зидария с учебна цел. Сочи, че на това място има и варници-две ями една до друга, където е гасена варта с преливане на течността от една в друга, пак с учебна цел, но и за изграждането на 4 /четвъртия/ етаж на училището. За масивната ограда знае, че е направена преди 1991г. и че същата е със стоманени шини. Допълва, че същото се отнася и за варниците. Твърди, че има наблюдения и че тази сграда- инструменталната и варниците продължават да съществуват, като варниците били между сграда №9 и сграда №10 от кадастралната карта, в мястото отбелязано с №1207 и за да се стигне до тях, трябва да се мине през този имот.

Според показанията на свидетелката Н.Я., на 69 г., праводателка на ответниците - нейният дом се намира в съседен имот - извън двора на училището и по скицата на вещото лице дворното ѝ място е с пл.№1073. Твърди, че процесното дворно място в периода 1945-46 г. било дадено от дядото на нейния баща за да си направи къща, но след това „дошли от сградото, дръпнали двора..“ и така дворното ѝ място останало само в границите на сегашния ѝ имот пл.№1073. Знае, че баща ѝ построил къща през 1947-1948г., която сега също попада в имот пл.№1073. Твърди, че когато процесният имот е бил отчужден къщата била построена, като отчуждаването било реализирано през 1965г.-1966г. От друга страна свидетелката твърди, че процесният имот представлявал зеленчукова градина на дядо ѝ, като зад имота е имало още 500 кв.м. Твърди още, че след реституцията разчистила имота, насадила 3-4 ореха и 5-6 вишни и тогава имотът не е бил ползван от училището, като и преди това мястото е било пустеещо. Знае, че в момента имотът е обрасъл, но ответникът Б. с помощта на багер оправил мястото и имал намерение да си направи къща. Знае, че този имот е ограден с ограда и има голяма заключваща се врата откъм улица „Г.П.“ /улицата откъм северозапад/.Посочва свидетелката, че в момента имотът още трябва да се изчисти, но според нея си е „нормален двор“. Твърди, че е подавала искане до Общината за реституция на процесния имот, както и до Поземлената комисия, но не знае през 2019 г. ответникът Б. да е правил опит да влиза в имота с машини и да е викана полиция за да бъде изведен.

Свидетелят С.А., на 45 г., който се намира в близки отношение с ответниците / кум /, твърди, че след като през 2010 г. В. Б. закупил процесния имот за да си направи къща, той ходил да му помага за чистенето на имота от дървета, храсти, „било пущинак“. Ответникът сложил ограда, горе-долу закрепена, поставени били храсти за да се различава от училището. В момента имотът бил като “джунгла“, строителството на къщата не било започнало и никой не ползвал имота. Знае за посещение на полиция през 2019 г. по време

когато имотът бил почистван от тях.

При така установените правнорелевантни факти въззивният съд намира предявеният иск за основателен, а обжалваното решение, с което е уважен - за правилно.

За да е основателен искът, следва при условията на пълно и главно доказване ищецът да установи, че е собственик на твърдяното от него основание на спорния имот. В случая, като процесуален субституент, ищецът заявява за защита правата на Държавата, като поддържа, че този имот е публична държавна собственост на основание валидно извършено одържавяване, а при условията на евентуалност се поддържа собственост на държавата на основание давностно владение.

По настоящото дело не се оспорва и се установява от събраните писмени доказателства и от заключението на експерта, че процесният имот още през 1966 г. е бил одържавен съгласно съставения Акт за държавна собственост №2692 от 28.01.1966г. с бивш собственик Г.С.Н. и е представлявал незастроено дворно място част с площ от 810 кв.м. от имот пл. № 119 в кв. 136 по плана на гр. П.. Отчуждаването не е спорен факт – извършено е на основание заповед №1298/1959г. на МКСБ и е изплатено обезщетение на бившия собственик с пл.№ 18701/31.12.1965 г. Безспорно се установява, че със самото одържавяване, имотът е предаден за осъществяване на мероприятиято, за което е бил отчужден - за строителна площадка на Сградостроителния техникум.

Впоследствие през годините са издадени още два акта : Акт за имот публична държавна собственост с №3079/ 21.03.2000 г. издаден от Областен управител на област П., с правно основание в чл.2 ал.2 от ЗДС, като имотът е описан като Парцел III в кв.135 по плана на гр.П. - Техникум по строителство, с дворно място от 25132 кв.м., със сгради описани в приложение №1 неразделна част. Безспорно е, че в този акт, не е посочен изрично предходния акт за отчуждаване касаещ процесния имот, а само АДС за имота с №1650 от 03.12.1964 г., с който са отчуждени съседни на процесния недвижим имот. Но още тогава в акта е отразено, че този имот е предоставен на МОН със заповед №РД-1421 от 21.04.1998 г. Във вторият акт за публична държавна собственост №6150 издаден от Областен управител на П. на дата 09.10.2012г., с правно основание чл.68 от ЗДС; чл.2 ал.2 от ЗДС; чл.71 ал.1 от ЗДС и чл.104 ал.1 от ПЗДС, имотът е описан с актуална идентификация - 55155.506.1072 по КККР на гр.П. и е с площ от 25 678кв.м. с трайно предназначение на територията-урбанизирана; начин на трайно ползване за обект Комплекс за образование. Описани са със своите идентификатори и построените в имота сгради.

Тези категорични данни дават основание да се приеме, че процесният имот още преди 1990 г. е отреден за държавни нужди /образование / и мероприятиято е реализирано преди влизане в сила на ЗСПЗЗ. Без значение е дали в издадените по-късно – през 2000 и 2012 г. актове, процесният имот е описан или не изрично като попадащ в парцела предвиден за това мероприятие, тъй като този факт не се оспорва и категорично се установява от заключението на ВЛ Б..

В конкретния случай в тежест на ищеца е било да докаже наличието на посоченото в акта от 1966 г. правно основание за придобиване на собствеността върху имота. Одържавяването на тази имот не се и оспорва, още повече че праводателката на ответниците се е позовавала на това одържавяване във връзка с претенции за неговата реституция. В актовете за държавна собственост и в скицата приложена по делото липсват отразявания за промяна на предназначението на отчуждения през 1966г. имот и съгласно заповед №1298/1959г. на МКСБ и изплатено обезщетение, представляващ незастроено дворно място, съставляващо част от имот пл.№119 в кв.136 по плана на гр.П./за което е съставен акт за държавна собственост №2692 от 28.01.1966г./

Следва да се вземат предвид и следните факти: Според представената по делото скица училищният комплекс „Сградостроително училище“ е разположен на три улици-ул.“К.Ч., ул. № 1037, ; ул.№1109, като единствено от западна страна граничи с други ПИ.

Освен това сумарно по АДС №1650 са отчуждени дворни места с обща площ 20488лв /19382кв.м. площта на незастроени дворни места плюс застроените сгради на площ 1106кв.м./, а заедно с отчуждения по АДС № 2692 през 1966г. процесен имот общата отчуждена площ е равна на 21258кв.м. Дори и да се приеме за вярна тезата на ответната страна, че в актовете за държавна собственост от 2000 г. и от 2012 г., липсва този имот с идентификатор 55155.506.1207 / който действително даже е описан като съседен на държавния имот / , то това по никакъв начин не може да наведе на извод, за настъпване на правопогасяващи за правото на собственост на държавата факти. Това е така, тъй като актовете за държавна и за общинска собственост имат констативно, а не конститутивно действие – тези актове сами по себе си нито създават нито погасяват права. Тяхната доказателствена стойност следва да бъде преценена с оглед на всички събрани по делото доказателства.

В случая предвид така установените за доказани правопораждащи за правото на ищеца факти, следва да се приеме, че процесният имот е бил валидно отчужден през 1966 г. за провеждане на определено обществено мероприятие и от този момент е станал държавна собственост, като е бил отреден за строителство на Сградостроителен техникум гр. П.. Не е спорно, а и според представената извадка от неофициалния раздел на ДВ с публикация на Заповед № РД -09-332/ 07.04.2003 г. на Министерство на образованието и науката, ищецът „Професионална гимназия по строителство и архитектура“ е правоприменик на „Техникум по строителство“ гр. П.. Съгласно чл. 2 ал.2 т.4 Закона за държавната собственост, публична държавна собственост са имотите, предоставени на ведомствата за изпълнение на функциите им, какъвто е и настоящия случай.

Ответната страна по делото / въззивни жалбоподатели в настоящото производство / са противопоставили правоизключващи и правопогасяващи възражения, касаещи твърдения за възстановени права в полза на техния праводател върху процесния имот по ЗСПЗЗ, както и евентуално – за настъпването на последиците на завършен фактически състав на ползната придобивна давност.

След анализ на събраните в настоящото производство доказателства, въззивният съд приема тези възражения за неоснователни.

Възстановяването на собствеността върху земеделските земи се извършва по реда на ЗСПЗЗ с решения на общинските служби по земеделие ОСЗ /ОСЗГ, ПК/. Тези решения имат конститутивно действие, разпростиращо се както по отношение на обекта, така и по отношение на субектите на собствеността - т. е. от тях настъпва реституционният ефект. По своето естество решенията представляват индивидуални административни актове, постановени в едностранно безспорно производство, развиващо се между заявителя и ОСЗ, в което се преценява дали е налице право на възстановяване на собствеността. Разпоредбата на чл. 11 ал.1 от ЗСПЗЗ предвижда срокове за заявяване на реституционна претенция по административен ред, а съгласно чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ, правоимащите, които са пропуснали сроковете по ал.1 да подадат заявление пред съответната ПК, могат да направят това чрез иск. Решенията по чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ имат само установителен характер и признават правото на заявителя за възстановяване на собствеността, но възстановяването на собствеността се извършва с административен акт на ОСЗ, който както се посочи по-горе има конститутивно действие. Само така процедурата по реституция на земеделската земя е приключила и може валидно да легитимира правоимащия като титуляр на правото на собственост.

В настоящия случай е безспорно установената от районния съд фактическа обстановка, според която , праводателката на ответниците е заявила за възстановяване процесния имот като земеделска земя в сроковете по чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ в хода на исково производство , като след позитивно за нея съдебно решение е заявила своите права пред ОСЗ и с решение по чл. 18 ж ал.1 ППЗСПЗЗ имотът е бил възстановен като земеделски – в съществуващи стари реални граници.

Въпросът за възстановяване правото на собственост на земеделски земи и момента на проявяване на конститутивното действие на решението по чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ , респ. по чл. 18ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ за възстановяване собствеността на земеделските имоти, при действащата редакция на чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ/ редакция 1997 г. -1999 г./ респ. на чл. 18ж ал. 1 ППЗСПЗЗ /изм. ДВ. бр. 31 от 2003 г./ е решен по следния начин. Общинската служба по земеделие /ОСЗ/ постановява решение за възстановяване правото на собственост в съществуващи или възстановими стари реални граници, в което се описват размерът и категорията на имота, неговото местоположение, границите, съседите, както и ограниченията на собствеността и основанията за тях, като към решението се прилага скица на имота, заверена от общинската служба по земеделие, а за имоти в границите на урбанизираните територии - и от техническата служба на общината". Т. е. само влязлото в сила решение на административния орган на поземлената реформа по чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ респ. чл. 18ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ придружено със скица, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота, освен в случаите по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ.

В настоящия случай , ОСЗ е постановила реституционно решение по чл. 18 ж. ал.1 ППЗСПЗЗ , съответно чл. 14 ал.1 ЗСПЗЗ, с което процесния имот е възстановен в стари реални граници , в което решение обаче имотът е описан само по местонахождение и площ в м. Атчаир , като имотът попада в регулацията на гр. П. и представлява част от имот № 119 в кв. 136. Към решението не е приложена скица, каквото е изискването на чл. 18ж ал.1 ППЗСПЗЗ и чл. 14 ал.1 т.1 ЗСПЗЗ. Скица на имота е издадена след извършване на процедурата по попълването му в кадастралната карта на гр. П. и тези документи са послужили като основание, праводателката на ответниците да се снабди с констативен нотариален акт, респективно – да се разпорежи в полза на ответниците.

Спорен в настоящото производство е въпросът доколко Държавата по предявен иска за собственост / чрез своят процесуален субституент/ може да оспорва права установени по реда на ЗСПЗС и още – допустим ли е косвен съдебен контрол върху легитимиращия праводателката на ответниците административен акт – решението на ОСЗ.

Районният съд в постановеното съдебно решение е приел , че такъв косвен съдебен контрол е допустим , с което правилно е приложил закона и настоящият въззивен състав изцяло споделя изложените доводи и съображения.

Административните актове за възстановяване на собствеността и съдебните решения постановени по обжалването им, както и решенията по искове по чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ са непротивопоставими на трети лица, които не са били страни или правоприемници на страни в административното производство, в съдебното производство по оспорване на административния акт, съответно в производството по иска чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ / в този смисъл е приетото в тълкувателните мотиви към решение № 88 от 9.03.2012 г. по гр. д. № 1131/2011 г. на ВКС, II г. о., решение № 298 от 25.03.2014 г. по гр. д. № 3296/13 г. на ВКС, I г. о., решение № 67 от 10.04.2014 г. по гр. д. № 5615/13 г. на ВКС, I г. о./

Но спецификата на настоящия случай е свързана с факта, че се претендират права на Държавата , които са заявени от учебно заведение в качеството на процесуален субституент. По делото ответната страна е релевирала възражения, касаещи придобити от нея права на собственост. В рамките на възникналата конкуренция на придобивни

основания на защитимото право на собственост, и при релевиращи конкретни фактически, респ.правни възражения по материалната законосъобразност на проведената процедура по реституция по ЗСПЗЗ, легитимираща праводателя на ответниците като собственик на бивш земеделски имот е допустимо съдът да извърши проверка на титула за собственост, на който ответниците се позовават в рамките на очертавания предмет на спора. По делото е безспорен фактът, че пряк съдебен контрол по отношение на административния акт за възстановяване на права по ЗСПЗЗ – решението на ОСЗ по реда на чл. 18 ж. ал.1 ППЗСПЗЗ – не е провеждан, поради което косвеният съдебен контрол на този административен акт е допустим. Вярно е, че реституционният собственик е водил съдебно дело по чл. 11 ал.2 ЗСПЗЗ, но това производство е исково и решението по него не формира обвързваща сила на присъдено нещо по отношение на правата на Държавата, която не е имала качеството на страна по делото. Освен това съдебното решение по този иск има установителен характер по отношение на правата за възстановяване, а фактическият състав на земеделската реституция се осъществява с издаване на решение на ОСЗ и скица към него / когато се касае до възстановяване на собственост в стари реални граници/. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 1997 г. по гр.д. № 11/97 г., ОСГК решенията на ОСЗ за възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи в съществуващи или възстановими стари реални граници или в нови реални граници с план за земеразделяне имат конститутивно действие. Предпоставка за постановяването им е инициране на административно производство чрез подаване на заявление в срока по чл. 11, ал. 1 ЗСПЗЗ или чрез успешно проведен иск по чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ.

Решението на ОСЗ е административният акт с вещно-правни последици, които обаче настъпват само ако този акт е валиден. Съгласно чл. 17 ал.2, изр. първо от ГПК, съдът се произнася инцидентно по валидността на административните актове, независимо от това дали подлежат на съдебен контрол. Косвеният съдебен контрол за валидност е недопустим единствено, ако върху административния акт е упражнен пряк съдебен контрол – чл. 302 ГПК и страната, на която се противопоставя административния акт е била страна в производството по обжалването му- чл. 177 ал.1 АПК и чл. 297 ГПК. В тази връзка следва да се имат предвид тълкувателните разпоредби залегнали в ТР № 5 / 2011 г. от 14.01.2013 г. по т.д. № 5/ 2011 г. на ОСГК на ВКС, а именно: При спор за собственост държавата не е обвързана от постановен административен акт за възстановяване право на собственост върху земеделски земи и гори по реда на ЗСПЗЗ и ЗВСГЗГФ. Върху такъв акт е допустимо упражняването на косвен съдебен контрол по чл. 17, ал. 2 ГПК. Държавата е обвързана от съдебното решение за възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи и гори по реда на ЗСПЗЗ и ЗВСГЗГФ. Недопустимо е упражняването на косвен съдебен контрол за нищожност на административен акт за възстановяване на земеделски земи и гори по предявен иск за собственост от или срещу държавата, когато върху него е упражнен пряк съдебен контрол.

Следователно държавата, в защита на своите вещни права може да поддържа възражение за материална незаконосъобразност на индивидуален административен акт, по отношение на който не е осъществен пряк съдебен контрол.

По приложението на материалния закон правилно първо инстанционният съд е приел, че процесният имот попадат в изключенията от реална реституция по чл.10б, ал.1 от ЗСПЗЗ във връзка с наличие на хипотеза на чл.24, ал.2 от ЗСПЗЗ. Съгласно първата разпоредба собствениците или техните наследници, притежавали земеделски земи преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства или държавни земеделски стопанства, независимо от това, дали са били включени в тях или в други, образувани въз основа на тях, селскостопански организации, намиращи се в границите на урбанизираните територии /населени места/ или извън тях и са застроени или върху тях са проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността, имат право на обезщетение по тяхно искане с равностойни земи от общинския поземлен фонд и/или с

поименни компенсационни бонове.

От представените по делото пред районния съд доказателства, както и от заключението на ВЛ е видно, че към момента ПИ с идентификатор 55155.506.1207 по КККР на гр.П. не е урегулиран, защото за него не е отреден парцел и че същият попада в парцела, отреден за Сградостроителен техникум-УПИ III – сградостроителен техникум в кв.135 по регулационния план на гр.П.. Процесният имот е включен в площта, предоставена и необходима по смисъла на чл.24 ал.2 от ЗСПЗЗ за осъществяване дейността на Професионалната гимназия, като същият към момента на реституцията и към настоящия момент е част от отредения за целта парцел III Сградостроителен техникум в кв.135 по регулационния план на гр.П. и за същата цел е отчужден и актуван като държавна собственост през 1966 г. В тази връзка следва да се има предвид, както и правилно е приел първоинстанционният съд, че разпоредбата на чл.24, ал.2 от ЗСПЗЗ не позволява възстановяването на собствеността върху изброените земи, запазени като държавна собственост. Според тази разпоредба, държавата запазва правото си на собственост върху земеделските земи, предоставени на научни, научно-производствени и учебни заведения, както и на други изчерпателно изброени министерства и ведомства, доколкото са необходими за тяхната дейност и в размер, съответстващ на основната им дейност. Тези земеделски земи служат за задоволяване на специфични нужди на държавата, което е основанието за изключването им от обхвата на земеделската реституция и въвеждането на специален режим, регламентиращ реда за стопанисване, ползване и разпореждане с тях. Действително по делото се установява, че процесният имот не е застроен със сгради и други мероприятия по смисъла на §1в, ал.1 и 2 от ДР на ППЗСПЗЗ. Но в конкретния случай е налице другото ограничение, което не позволява възстановяване на собствеността. Собствениците, притежавали земеделски земи, не могат да възстановят чрез реална реституция собствеността си върху тях в две хипотези – или когато земята е застроена или ако върху нея са проведени мероприятия, непозволяващи възстановяване на собствеността /чл.10б, ал.1 от ЗСПЗЗ/. В случая е налице втората хипотеза. Няма легално определение на понятието "проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността", но съдебната практика, по пътя на аналогията с други разпоредби на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ, които ограничават възможността за реална реституция на земеделски земи - арг. чл.24, ал.2, 3 и 4 от ЗСПЗЗ, възприемат един гъвкав и съобразен с всяка една от хипотезите критерий, подчинен на нуждата, която задоволява мероприятието. /Така решение № 375 от 19.01.2012г. по гр.д . № 1469/2010 г.,г.к., Іг. о. на ВКС./ Следва да се има предвид, че от значение за хипотезата на чл.24, ал.2 от ЗСПЗЗ е дали земеделската земя е предоставена на учебно заведение, в който случай собствеността на държавата е запазена и е налице ограничение за реална реституция. В разглеждания случай по делото се установява такова предоставяне, съгласно представения АДС № 2692/ 28.01.1966 г. След като се установява, че процесният имот е от категорията земеделски земи по чл. 24, ал. 2 ЗСПЗЗ, върху които се запазва правото на собственост на държавата - чл. 24, ал. 5 ЗСПЗЗ за наследника на бившия собственик е съществувало гарантираното от закона право на обезщетяване съгласно чл.24 ал.6 ЗСПЗЗ, но не и на реституция на собствеността в стари, съществуващи на терена реални граници.

За пълнота на изложението следва да се допълни, че не е основателно възражението изложено пред първоинстанционния съд и поддържано във въззивната жалба – за придобиване на процесния имот по давност. Както беше посочено по-горе процесният имот е държавен и попада в хипотезата на чл. 2 ал.2 т.4 ЗДС – публична държавна собственост. Съгласно чл. 86 ЗС , изобщо не може да се придобие по давност вещ, която е публична държавна или общинска собственост – какъвто е настоящия случай. С промяната в законодателството е имало периоди , в които давност за придобиване на имоти частна държавна собственост – също не е текла. / спряна е да тече от 31.05.2006 г. с мораториум спиращ давността / до 08.03.2022 г. / когато е обнародвано в ДВ постановеното на 24

февруари 2022 г. решение № 3 на Конституционният съд /КС/ и е отменен занапред мораториума за придобиване по давност на частни общински и държавни имоти. Доколкото се твърди, че процесният имот е владян за периода от 2007 г. -от праводателката и от 2012 г. – от ответниците,то следователно няма как да е изтекъл 10-годишен и дори 5-годишен период, за който за ответниците да е текла придобивна давност върху процесния имот. Както беше посочено по-горе освен това имотът не е частна, а публична държавна собственост.

По така изложените съображения и при преценка на въведените във въззивната жалба основания за отмяна на обжалваното съдебно решение, решаващият съд в настоящия състав, приема, че съдебното решение постановено от ПзРС, с което е уважен предявения положителен установителен иск за собственост е правилно и на основание чл.272 ГПК следва да бъде потвърдено.

Разноски в настоящото производство не са претендирани от ответника по въззивната жалба, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

По изложените съображения Окръжен съд – П. :

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 377/12.04.2022 г., постановено по гр.д. № 20215220100902/ 2021 г. на Районен съд – П..

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____